

Aš i njegov KeksAš

AGRONOMSKA ŠKOLA
ZAGREB

Marinela Draganović

Vau, vau, ja sam Aš! Znam, sigurno se sada pitate
zašto nisam Max ili Floki ili bar Jack kad sam već Jack
Russell terijer?! No, iza ovih dvaju slova moga imena stoji
beskonačno polje ljubavi i gotovo 545 ljudskih duša
koje su, kad je bilo najvažnije, uzviknule: Aš je naš!

Iako ne znam kada sam točno rođen,
točno znam od kada zaista pripadam.

Bio sam pas čiji je slobodni duh
istraživao ulice Dubrave.

Skitao sam se.

Čas ovdje, čas ondje.

Slijedio korake. I užurbane i spore i vesele i tromе,
ali svi su oni nastavili svoj put.

Susretao sam poglede.

Vesele, zaljubljene, ljute, zabrinute, nezainteresirane, suzdržane,
preplašene, radosne, pune i prazne,
no ni jedan se nije zadržao na meni.

A onda, jednog dana – **zeleni ograda!**

I unutar nje – radost!

Pršteća radost nasmijanih lica, cika i graja, koraci koji milozvučno klize dvorištem,
ruke u vrtlogu zadataka i obaveza koje moraju, ali i žele ispuniti,
miomiris cvijeća, hladovina razlistanih drveća i ...

zeelleeenüülllllloo!!!!

Školski vrt
Agronomske škole
Zagreb

U meni se momentalno probudila pseća radoznalost!
Brže-bolje pojurio sam za vlastitom njuškom!
Mirisi su se sudarali, preplitali, dozivali me – korak po korak.
I nisam znao kamo idem, ali sam prvi put
bio siguran da sam zaista na pravom putu.

Tada su me spazili oni. Njihovi su se koraci zaustavili uz mene,
a pogledi me nisu zaobišli. Od tog sam trenu
jedan od razloga njihovih osmijeha!

Dok sam se topio od miline igre s njima,
začulo se školsko zvono. Shvatio sam tada: „Pa ja sam ušetao u školsko dvorište!”
Glasno zvono pozivalo je učenike natrag u klupe, među riječi i brojeve, znanje
i traganje za snovima koji tek nastaju.

No, iako glasno, glasniji je bio zvuk njihovih srdaca
(a čovjek samo srcem dobro vidi) koja su tražila način
da останem s njima. Među njima. Da budemo – mi.

Nisu propustili priliku pružiti mi ono što ulica nije dala – stričeka doktora. Odveli su me veterinaru. Bijela kuta, cijepljenje, kastriranje, čišćenje... Sve to pa još i saznanje da nisam baš tako mali i da moje krzno pamti mnoge priče. Bilo mi je već osam godina i nekada davno bio sam nečiji. No, već sam duže vrijeme samo – svoj.

CIJEPLJENJE /
KASTRIRANJE

Ipak, s nadom sam gledao u njihove
oči duboko vjerujući da znaju da u
životu ne treba čekati ni trenutka prije
nego krenemo svijet mijenjati na bolje.

A pružiti nekome sigurnost i dati mu
svoje vrijeme, najdragocjeniji je dar i
najbolje što za nekoga možemo učiniti.

I tako sam došao ovdje.
Za tili čas privatizirao sam 80 (o-s-a-m-d-e-s-e-t) kvadrata
za trčkanje,
za izležavanje,
za lavež...

Ovi divni ljudi omogućili su mi i kućicu.
Da, kućicu – pravu kućerinu!

I to s bazenom.
Jer su shvatili da obožavam vodu!

Tako sam postao pravi školski pas.
Ovdje nikada nisam sam.
U blizini mi je starica Bela - školska ovca dobra srca.
Draga dama, koja u svojim kovrčama
nesebično čuva životnu mudrost.
Zatim kokice koje vječitno nešto raspravljaju.
Tu se ne miješam. Danas su tu i kozlići i koza.
Svi vrckavi i veseli.
Glavni za napraviti spačke naopačke.

No najdraži su mi oni - moji ljudi –
svi učenici i zaposlenici
Agronomске škole Zagreb.
Znam da im je sa mnom u dvorište ušetalo
dodatno veselje, igra, razonoda...
Ali i obaveza. Znam.

Oni pak znaju da im se uvijek iskreno radujem,
naročito kad mi dođu povjeriti svoje
želje, ljubavi, strahove i tajne.
Posebno sam dobar s tajnama.
Ljubomorno ih čuvam.
I nikada ne odajem.

Kao i svi oni, ja sam također s vremenom
uhvatio ritam i preuzeo obaveze.
Često pronjuškam
plastenicima i dvorištem, pregledam što tko
sije ili sadi, je li sve dobro
zaliveno, treba li negdje dodati supstrata,
jesu li dozreli plodovi, što se
novo gradi ili planira, na koje su
drvo sjele laste i koji su cvijet danas
posjetile pčelice i leptiri.

Ispraćam učenike i dočekujem ih.
S vikenda, s izleta, s projektnih
putovanja... Bodrim ih i vjerujem u
njihove pametne glavice...

...koje se s
natjecanja
uvijek vraćaju
ostvarujući
ponajbolje
rezultate.

Pokatkad imam čast zaviriti u školske hodnike. Tamo je uuvijek veselo. Često se u njima održavaju razne manifestacije. Zahvaljujući jednoj takvoj dobio sam i mural u glavnom hodniku škole - moj lik. Vauuu!

Danas me vrlo lako prepoznati.
Moj ste lik mogli vidjeti i otisnut na majicama.
Njihovom sam prodajom pomogao drugim
psima kojima je potreban dom i briga.

VAUUU!

VAUUU!

AŠ JE NAŠ.

Od psa lutalice i skitnice postao sam prava pravcata medijska zvijezda. Ni sam ne znam koliko me kamera snimalo, novinara intervjuiralo...

Ali slava je prolazna stvar. I zaista su važni samo oni koji ostanu kada se svjetla reflektora ugase.

I upravo oni jednog su dana, među gredicama školskog vrta dok je sunce svojim zrakama milovalo jabuke, kruške, mrkve, salatu i sve o čemu su čitave godine brinuli, došli na ideju.

Jedan je prišapnuo drugome na uho,
on trećemu.

I odjednom je vrt zašuškao od uzbuđenja.
Uzvrpoljili su se više i od mene.

I tako je sve počelo.
Danima su brižno brali,
birali samo najfinije i najzrelije plodove.
Vagali ih.
Rezali.
Miješali.

U svaki su pokret utkali sve znanje koje su i sami još upijali,
puno truda
i još više ljubavi,
a zna se da ljubav ide kroz želudac!

Iz pećnica školskog praktikuma
uskoro je zamirisalo nešto posebno.
Nisam ni slutio da je to za mene,

no moja nepogrešiva njuška krenula je
prema miomirisu koji se širio.

Vrata su se uskoro otvorila.

Iz njih su izašli učenici noseći
moju posudu punu nečeg što je
mirisalo na brigu i pažnju.

Bil je to **KeksAš**.
Moj keksić.
Zdravi pseći keksić!

Približio sam njušku. Polako. Ozbiljno.
Baš kako i priliči postupati s važnim
stvarima.

Očima sam im se nasmiješio.

(Tišina.) Prvi zalogaj.
Drugi zalogaj. (Tišina.) Treći.
E, tad sam već znao – ovo je
ljubav. Prava ljubav.

Kada si spreman izdvojiti vrijeme,
uložiti trud i znanje i stvoriti nešto
novo, zdravo i ukusno kako bi jedan
mali rep veselo mahao što duže.

I tada sam shvatio da ja nisam samo pas. Ja sam ovdje i učenik i učitelj, a svaka ruka koja me pomazi, svaka riječ koja me dozove, svaki osmijeh koji me pozdravi, pretvara ovo mjesto u ono što vi ljudi zovete domom.

I baš tu negdje između smijeha,
knjiga, biljaka, šetnji i mirisa keksića,

pronašao sam svoje mjesto.
Mjesto kojem pripadam
zauvijek jer sam vAš!

Ja sam Aš!
Vau, vau!

KeksAš

Sastojci:

2 šalice zobenog brašna
1 šalica ocijeđene jabuke
0,5 šalice ocijeđene mrkve
1 jaje

Postupak:

1. Sve sastojke sjedinite i umijesite tijesto. Po potrebi dodajte sok od jabuke i/ili brašno.
2. Miješajte dok ne dobijete tijesto pogodno za utiskivanje u kalupe.
Zanimljivost: Tijesto od zobenog brašna nije previše ljepljivo jer zob ne sadrži gluten i zato je KeksAš lako probavljiv.
3. U kalupe stavite male komade tijesta i čvrsto ih utisnite uz stijenke kalupa da svaki keks dobije svoj prepoznatljiv oblik.
4. Pecite 25 minuta u prethodno zagrijanoj pećnici na 180 °C.
Miris koji će se širiti kuhinjom sigurno će privući njuškice!
5. Pečene keksiće ostavite da se prohlade.
6. Izvadite ih iz kalupa i ostavite da se još neko vrijeme suše na zraku.
Darujte ih s osmijehom vašoj najdražoj njuškici! Dobar im tek!

AGRONOMSKA ŠKOLA
ZAGREB

Nakladnik:

Agronomska škola Zagreb
Gjure Prejca 2, 10040 Zagreb

Za nakladnika:

Ivica Marinić

Autorica teksta:

Marinela Draganović

Aš i njegov KeksAš

Urednice:

Marinela Draganović
Vilara Pavlović

**Ilustracije, dizajn i grafička
priprema:**

Vizualni koncepti i ilustracije
generirani su pomoću AI alata
prema uputama učenika UZ
“Pušlek” i autorice teksta

Godina izdanja:
2026.

Copyright:

© 2026. Agronomska škola Zagreb i Marinela Draganović. Sva prava pridržana. Nijedan dio
ove knjige ne smije se reproducirati bez prethodnog dopuštenja nakladnika i autora.